

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Лісунов Валерій Миколайович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій, третій статті 62, статті 129 Конституції України (конституційність) положення частини першої статті 173², розділу IV „Провадження в справах про адміністративні правопорушення“ Кодексу України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року № 8073–Х (далі– Кодекс).

Частиною першою статті 173² Кодексу передбачено, що:

„Вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, тобто умисне вчинення будь-яких діянь (дій або бездіяльності) фізичного, психологічного чи економічного характеру (застосування насильства, що не спричинило тілесних ушкоджень, погрози, образи чи переслідування, позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна або коштів, на які потерпілий має передбачене законом право, тощо), внаслідок чого могла бути чи була завдана шкода фізичному або психічному здоров'ю потерпілого, а так само невиконання термінового заборонного припису особою, стосовно якої він винесений, або неповідомлення уповноваженим підрозділам органів Національної поліції України про місце свого тимчасового перебування в разі його винесення, –

тягнуть за собою накладення штрафу від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від тридцяти до сорока годин, або адміністративний арешт на строк до семи діб“.

Відповідно до положень розділу IV Кодексу визначено порядок провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Автор клопотання стверджує, що внаслідок застосування судами системи судоустрою України оспорюваних положень Кодексу порушені його права та гарантії, передбачені статтями 62, 129 Конституції України.